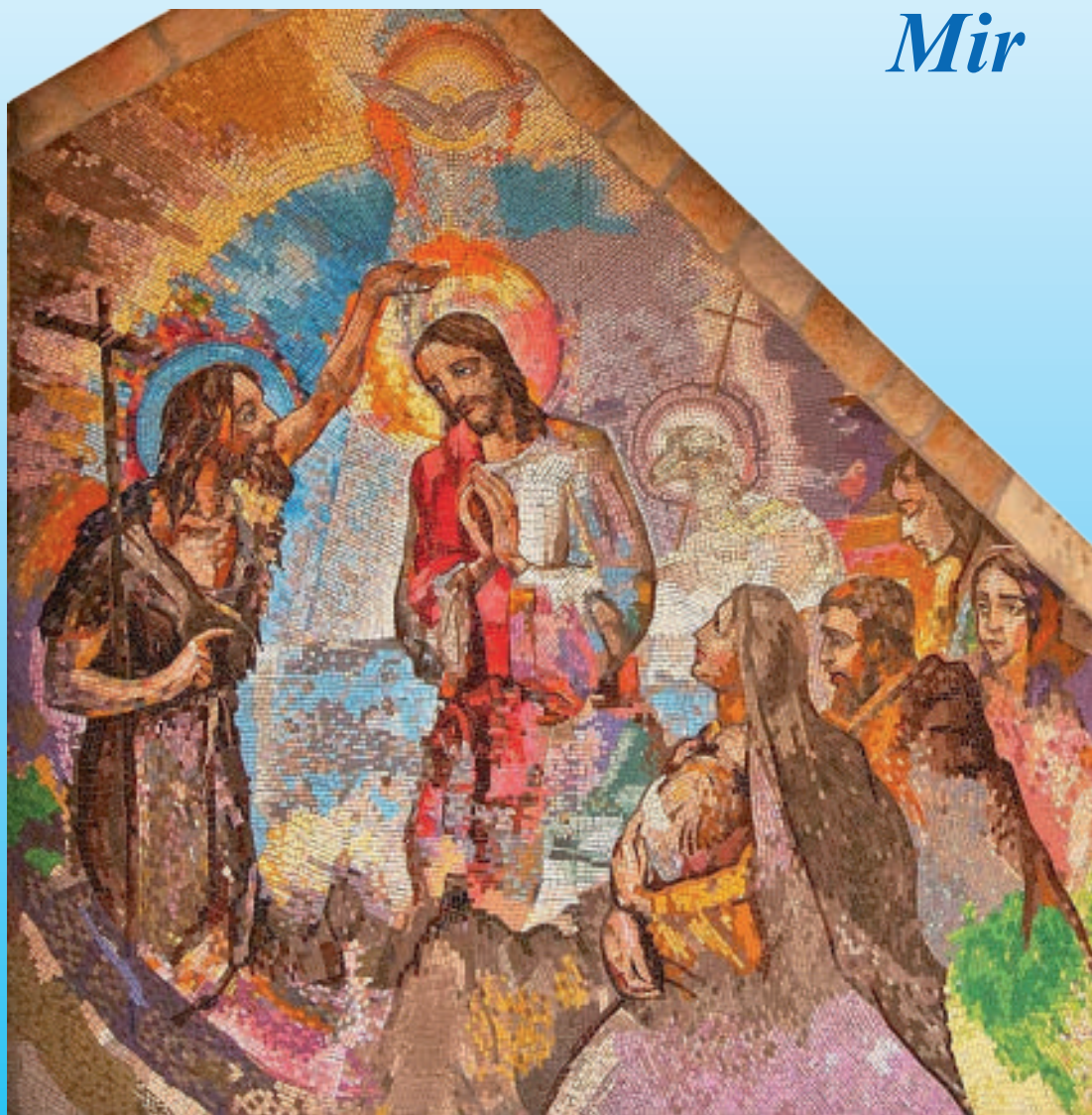

LETNIK XXII, JULIJ-AVGUST 2014

7-8

Mir

Odmev Medžugorja

21. marca 1985. "Dragi otroci! Ker vam želim dajati sporočila, vas danes kličem, da bi jih sprejeli in po njih živeli. Dragi otroci, ljubim vas in na poseben način sem izbrala to župnijo, ki mi je ljubša od drugih. Tu sem se rada zadrževala, ko me je Najvišji poslal. Zato vas kličem, dragi otroci, sprejmite me, da bo tudi vam dobro. Poslušajte moja sporočila! Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

Iz vsebine revije

Sporočila Kraljice miru
Razmišljanje ob sporočilu 25. v mesecu
Razmišljanje ob sporočilu 2. v mesecu
Svetost
33. obletnica Marijinih prikazovanj
Intervju - p. Petar Ljubičić
Prvi slovenski Marijin dan, Velesovo
Vabljeni: 25. Mladifest
Kotiček mladih - Peš v Medžugorje
Poromali smo ...
Videi govorijo - Vicka Ivanković-Mijatović
Žalostna Mati Božja ...
Informacije o reviji
Romanja

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Če bi bil človek iskren do sebe, bližnjega in Boga, bi moral nenehno ponavljati Marijino hvalnico:

»Moja duša poveljuje Gospoda

in moj duh se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku« (Lk 1,46–47) ...

Naša revija izhaja tudi zato, da bi se zavedali, da se nam ne dogajajo samo slabe stvari, da v svetu ni samo kriza, ampak je veliko več dobrega in lepega. Mi to želimo videti, razglašati in se za vse zahvaljevati – Bogu, Mariji in ljudem. Res je namreč tudi to, da dobro in lepo, ki ga doživljamo, ni samo po sebi umevno. Lahko bi sploh ne bilo tako!

Tudi delo Društva Mir Slovenija in našega uredništva lepo teče. Prepričani smo, da k temu veliko pripomorete prav Vi, drage bralke in spoštovani bralci, ker nas podpirate s svojo molitvijo. En velik BOGLONAJ za to, združen s prošnjo za nadaljnjo molitveno podporo!

Naj Vam bo bogata vsebina tokratne številke, od Marijinih sporočil, razmišljanj do različnih osebnih pričevanj, v spodbudo in oporo.

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. junija 2014*

"Dragi otroci! Najvišji mi daje milost, da morem biti še z vami in da vas vodim v molitvi k poti miru. Vaše srce in dušo žaja po miru in ljubezni, po Bogu in Njegovi radosti. Zato, otročiči, molite, molite, molite in v molitvi boste odkrili modrost življenja. Vse vas blagoslovlam in posredujem za vsakega od vas pri svojem sinu Jezusu. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

*Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević
Soldo*

2. julija 2014

"Dragi otroci! Jaz, Mati vas tukaj zbranih in Mati vsega sveta, vas blagoslovlam z materinskim blagoslovom in kličem, da stopite na pot ponižnosti. Ta pot vodi k spoznavanju Ljubezni mojega Sina. Moj Sin je vsemogočen, On je v vsem. Če vi, otroci moji, tega ne spoznate, potem vaši duši vlada tema – slepilo. Ozdravi vas lahko samo ponižnost. Otroci moji, jaz sem vedno živela ponižno, pogumno in v upanju. Vedela sem, spoznala sem, da je Bog v nas in mi v Bogu. Isto pričakujem od vas. Vse vas si želim s seboj v večnosti, ker ste del mene. Na vaši poti bom pomagala. Moja ljubezen vas bo ovila kakor plašč in naredila iz vas apostole moje luči – Božje luči. Z ljubeznijo, ki izhaja iz ponižnosti, boste prinesli luč tja, kjer vlada tema – slepilo. Prinesli boste mojega Sina, ki je luč sveta. Jaz sem vedno ob vaših pastirjih in molim, da bi vam bili vedno zgled ponižnosti. Hvala vam."

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlovič Lunetti
25. julija 2014

“Dragi otroci!

Ne zavedate se, kakšne milosti živite v tem času, v katerem vam Najvišji daje znamenja, da bi se odprli in spreobrnili. Vrnite se k Bogu in molitvi in naj v vaših srcih, družinah in skupnostih zavlada molitev, da vas bo Sveti Duh vodil in spodbujal, da bi bili z vsakim dnem bolj odprti Božji volji in Njegovemu načrtu za vsakega od vas. Jaz sem z vami ter s svetimi in z angeli posredujem za vas. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.“

Spoštovani bralci!

Zaradi tokratnega bolj zgodnjega izida naše revije bo sporočilo vidkinji Mirjani, ki ga prejme vsakega 2. v mesecu, objavljeno v naslednji številki.

Hvala za razumevanje

Uredništvo revije

MARIJA JE ŠE Z NAMI

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILU KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MARIJI PAVLOVIĆ, Medžugorje, 25. junij 2014

Marijino sporočilo na obletnico njenih prikazovanj v Medžugorju nam je še posebej dragoceno. Tako ob vsakoletnem praznovanju še bolj čutimo Marijino navzočnost med nami, njenimi otroki. Če pa imamo to milost, da smo takrat v Medžugorju, nas Marijina prisotnost prevzame še bolj.

Tudi Marija sama se zaveda, da je to posebna milost, da lahko na tem kraju tako dolgo prihaja med nas. V

svojem letošnjem sporočilu na obletnico je to še posebej poudarila: *»Najvišji mi daje milost, da morem biti še z vami in da vas vodim v molitvi k poti miru.«* V tem Marijinem stavku so zajete tri stvari: milost, molitev in mir, osrednja pa je milost. Marija tudi ve, od kod ta milost prihaja: ne iz nje, temveč od Najvišjega. Podobno je slavila delovanje Božje milosti že v svojem hvalospevu, ko je na obisku pri teti Elizabeti rekla: *»Velike reči mi je*

storil Vsemogočni in njegovo ime je sveto» (Lk 1,49). Tudi njeno »prihajanje« v Medžugorje spada med »velike reči«, ki ji jih je Bog storil. Marija ve še to, da vseh teh »velikih reči« ni dobila samo zase, temveč zato, da bi jih delila naprej.

Taka je tudi Božja volja v zvezi z dogodki v Medžugorju. Poklicani smo, da skupaj z Marijo poveličujemo in hvalimo Gospoda za vse, kar nam daje tukaj. Večinoma se najbrž niti ne zavedamo prav dobro, kakšna milost je to za nas. Omejeno človeško dojemanje nam pri tem ne koristi veliko. Nekateri gredo še dlje: pravijo, da ni mogoče, da bi se Marija toliko časa prikazovala.

Odgovor na take pomisleke daje Sveto pismo: »Bogu namreč ni nič nemogoče« (Lk 1,37).

Vendar pa moramo vedeti, da prikazovanja niso sama sebi namen, ampak imajo globlji cilj. Marija to tudi sama pove: »... da vas vodim v molitvi k poti miru.« Na Marijina sporočila bomo najbolje odgovorili, če se bomo prepustili njenemu vodstvu, saj se že 33 let trudi, da bi nam pokazala pravo pot, pot miru. To je pater frančiškan pri slovesni maši 25. junija v Medžugorju povzel v besedah: »Jezus je živel 33 let na zemlji, Marija pa je že 33 let tukaj v Medžugorju.«

p. Benedikt

RAZMIŠLJANJE OB SPOROČILIH KRALJICE MIRU PO VIDKINJI MIRJANI DRAGIČEVIĆ SOLDO

Medžugorje, 2. junij 2014

**Molim, da me sprejmete in ljubite
kot Mater**

Marija je pod križem sprejela vlogo naše Matere. Brez dodatnih vprašanj. Sprejela je vsakega izmed nas, nikogar noče izgubiti. Ona je prva storila korak do nas, da bi nam povedala, da nas ljubi, da nas združuje s svojim Sinom. Njena ljubezen je brezpogojna, daruje jo za nas, za našo večnost. Ob tem nas

prosi, da tudi mi njo sprejemamo kot svojo Mater in da jo ljubimo. Vsaka mati ve, kako iskreno mati želi srečo svojim otrokom. Marija nam ponuja ključ do nebeške sreče: naslonimo naj se na Njenega Sina in Ga vzljubimo, njo pa naj ljubimo kot našo skupno mater – tako bomo njeni apostoli. Naše življenje, naslonjeno na Jezusa, bo z njeno pomočjo postalo pričevanjsko. Brez veliko besed, le z dejanji ljubezni do bližnjega bomo širili Božje kraljestvo.

Molitev vas združuje z mojim Sinom

Kako biti ves čas povezan z Božjim Sinom? Bog od nas ne pričakuje, da smo ves čas na kolenih, ampak da vse delamo v Gospodovem imenu. Morda se zdi težko, a je mogoče vsako delo pričeti s preprostim križem, lahko tudi v mislih, in vstopiti v Gospodovo ime. Tako posvetimo sebe in svoje delo Njemu. Moja mama me je kot otroka naučila preprosto jutranjo molitev, ki jo prenašam dalje in s katero vsako jutro vse posvetim Njemu: "Moj Bog, Tebi v čast, kar bom danes mislila, delala in trpela." To mi pomaga preživeti dan v Njem in lažje prenašati vse, kar mi pride naproti.

Za nove duhovniške poklice je treba moliti

Pogovarjali sva se z gospo, odlično likovno umetnico iz sosednje države. Omenila sem ji, da sem imela milost biti na posvetitvi štirih novomašnikov. Povedala mi je, da v njihovi državi skoraj ni več duhovnih poklicev, da "v župniji ni več očeta", da ni nikogar, s komer bi se mogli pogovarjati, kajti duhovnikom, večinoma tujim, pa tudi domačim, ki so v glavnem priletni, se zelo mudi – nimajo več časa počasi maševati, saj imajo polno obveznosti. Zaključila

je: "Naši ljudje imajo sedaj druge bogove, ne vedo pa, da imamo v naši veri vse, kar potrebujemo."

To, da so duhovniški poklici izmoljeni, je nekako splošno znano. A vendar nam število novih duhovnikov kaže, da ne molimo dovolj. Molitev je potrebna tudi za tiste, ki so že poklicani, da bi ostali zvesti svojemu poklicu. Marija ve, kako naporna je njihova služba, zato nas prosi, da molimo zanje. Mati enega od novomašnikov mi je povedala, da je ves čas molila za to, da bi njen sin postal duhovnik, odločil pa se je popolnoma sam. Prejel je klic, ki je bil odgovor na materino prošnjo. Povedala je, da bo sedaj še bolj molila. Hvala Bogu za pogum te žene in za njeno vztrajnost. Pridružimo se tudi mi in molimo za vse, ki so že poklicani, in za tiste, ki jih Gospod še le pripravlja na to – da bi bili sveti in da bi ostali zvesti.

Medžugorje, 2. julij 2014

Ozdravi vas lahko samo ponižnost

Na nekem srečanju med prijatelji sem slišala, da gre veliko ljudi k maši kot h kakšni gledališki predstavi. Tam si dajo servirati, kar se ponuja, nič pa ne naredijo za to, da bi se združili s svojim Bogom. Pomislimo na veličino Vsemogočnega, ki se je spustil na zemljo, se prepustil našim

rokam, da so ga v svojem napuhu pribile na križ – ta se daruje na oltarjih sveta, "iz srca ponižen in krotak". Marija, ki je bila izbrana, da na svet prinese Odrešenika, je samo sebe imenovala ponižna dekla Gospodova.

Kako velik je človek, ugotovimo po njegovi ponižnosti. Ponižen je, če se zaveda svoje majhnosti in odvisnosti od vsega in vseh, če ve, da brez Boga ne more storiti niti koraka, ob tem pa je voljan poslušati Njegov glas in kar najbolj uporabljati svoje talente. Tak človek bo lahko izpolnjeval Božjo voljo in sledil Njemu in Mariji v večnost. Tukajšnji svet ga ne bo zaslepil, zavedal se ga bo, a se bo veliko bolj veselil Božje modrosti in dobrote in bil poln hvaležnosti za vse. Zavedal se bo, da nima nič, česar ne bi prejel (prim. 1 Kor 4,7), "ponašal se bo s Kristusom", ne pa s seboj (prim. 1 Kor 1,31), v svoji duši

bo miren.

Molim, da bi vam bili pastirji zgled ponižnosti

Pred skoraj 20 leti me je globoko pretresel s svojo veličino nadškof, ki je danes odstavljen (tudi to je ponižno sprejel): na začetku obhajila je stopil izpred oltarja in s sijočimi očmi ponesel sveto hostijo neki ženici, ki ni mogla iz klopi. Bil je ganljivo, kako je obraz te starke zasijal v nebeški blaženosti. Takrat sem se zavedla veličine služenja v ponižnosti. Kasneje sem se v raznih situacijah v svoji poklicanosti (v službi in doma) spomnila na to in poskušala posnemati ta zgled.

Molimo z Marijo, da bi bili naši pastirji zvesti in ponižni v služenju. "Kdor je namreč med vami vsemi najmanjši, ta je velik" (Lk 9,48).

Marta Ciraj

POVABILO K SODELOVANJU ZA MLADIFEST PO MLADIFESTU

Tudi pri nas, v Sloveniji, bi radi pripravili podobno srečanje. To bi bil Mladifest po Mladifestu. Za tako srečanje pa je potrebno marsikaj postoriti in pripraviti. Kdor čuti, da bi pri tem lahko konstruktivno sodeloval in po svojih najboljših močeh pomagal pri organizaciji, naj se javi Petri (030/30 86 86).

Predvideni datum prvega takega srečanja je **18. oktober 2014**. Srečanje bo enodnevno, program pa bo podoben medžugorskemu.

Društvo Mir Slovenija

SVETOST

Sveto in svetost

Bog najbolj ljubi tiste, ki se jim more najbolj podariti. Ti od njega največ pričakujejo, ga najbolj potrebujejo in se v molitvi nenehno zatekajo k njemu. Svetost je posvečenost, stvarnost, ki je prežeta z Božjim. V človeku se to dogaja kot najtesnejša povezava Božjega in človeškega, milosti in narave, kot izpolnjenost življenja. Gotovo, da je najsvetejše Kristusovo telo, saj je telo Božjega Sina; sveti smo tudi ljudje, ki smo ustvarjeni po Božji podobi in odrešeni v Kristusovi velikonočni žrtvi. Sveta je tudi Cerkev, ki živi in prinaša Kristusovo življenje v konkretne

življenjske razmere ter povezuje ljudi. Seveda pa smo ljudje tudi grešni in potrebujemo nenehnega spreobračanja k Božjemu izviru.

Svetniki so izpolnjeni ljudje

Življenje svetnikov razodeva, kako je mogoče življenje izpolniti v najbolj vsakdanjih okoliščinah. Trudili so se in so znali živeti v skladu s tem, kar so bili in kar so spoznali, da Bog želi od njih. Zato so svetniki najboljši zgled tega, kako naj živimo, da bi bilo naše življenje polno uresničeno. V njih moremo prepoznati in brati Gospodov evangelij, saj so tesno povezani z Božjo besedo in Božjo

modrostjo. Zato odseva v njih Jezusovo veselje, prav tako pa tudi bolečina.

»Pogram« svetnikov je: v ljubezni izpolniti Božjo voljo za svoje življenje. Sprejmejo križ in ga darujejo, trudijo se ljubiti Boga in bližnje z vso močjo in navdušenjem, njihovo veselje je vera v Jezusa, njihova govorica je molitev, njihov življenjski pogled je evangelij.

Ta program je podarjen tudi nam, da bi ga osvojili, se zanj vsak dan znova odločili in se borili proti skušnjavam, ki nas silijo v greh. Tudi Sveti Peter je vabil kristjane: »Bodite v vsem ravnanju tudi sami sveti, kakor je svet tisti, ki vas je poklical, saj je pisano: Bodite sveti, ker sem jaz svet« (1 Pt 1,15).

Klic k svetosti za vse

Klic k svetosti je prisoten od začetka sveta, od stvarjenja in izvirnega greha naprej. Z grehom se je človek oddaljil od Boga in se obrnil proti njemu. On pa mu je ponudil rešitev. Na svet je poslal svojega Sina, ki je s svojo človeško naravo vzpostavil najglobljo povezavo med Božjim in človeškim, tudi v najtežjih trenutkih zla in trpljenja. Njegova ljubezen, ki je šla do konca, postaja temelj za krščansko svetost v času. Odrešeni in posvečeni ljudje pričujejo s svojim življenjem, da je mogoče tudi danes priti do polne osebne in skupnostne uresničitve. Za to je potrebna pot poslušanja,

spoznavanja in uresničevanja Božje besede. Kot je prva Beseda prišla iz molka in tišine, tako se more samo v tišini slišati Beseda, ki gradi življenje. Bog nas kliče, da stopimo iz notranjega monologa s seboj v dialog z drugimi in z njim, da se odpremo. Svetniki so znali poslušati Božjo besedo; niso vedeli, kako je prišla do njih, vendar so jo pozorno sprejeli ter uresničili njeno naročilo. Današnji ljudje potrebujemo smernice in pomoč, da bi slišali besedo Boga in jo prenesli v življenje. Pri tem duhovnem naporu je pomembno, da ohranjamo čuteče srce in da odgovorno uresničujemo svoje poslanstvo.

Nasprotovanje Kristusu in hrepenenje po Njem

Zlo je na delu tudi danes, lahko zelo prikrito in lahko samo tako, da odpravlja presežno z obzorja življenja. Toda srečati ga je mogoče na različnih krajih: marsikje so kristjani preganjani, zasledimo mnoge namige in povabila, da bi se odvrnili od Kristusa in njegovega odrešenja, mnogi ljudje pa enostavno živijo brez Boga in brez Kristusa. Toda kako naj veja živi brez drevesa? Ljudje v bistvu častijo svoje bogove in sebe, svojo samozadostnost in navidezno vsemogočnost. Nekaterim sta znanost in tehnika kot nekakšna vera, zanašajo se na njune zakone in védenje o stvareh. Toda vere v

znanost ni mogoče utemeljiti. Človek se ne more sam ustvariti in življenje ne izhaja iz njega. Sam ne more doseči svetosti in sam ni bog. Človeško srce namreč hrepeni po Bogu in se steza za Njim, želi biti v odnosu s svojim Izvirom in Njegovo ljubeznijo. Zato so ljudje razbiti in razdeljeni; ne morejo se opredeliti, komu bi služili in dali prvo čast, niti niso zadovoljni s svojo solistično igro. Tako se, namesto da bi gradili civilizacijo ljubezni, nagibajo k civilizaciji smrti.

Svetništvo pa je opredelitev za življenje iz Boga in je razvijanje tega daru od trenutka, ko sije sonce, do trenutka, ko pada dež. Pri tem nam svetniki lahko pomagajo odkriti resničnost in lepoto svetega življenja, lahko nam pomagajo, da iz samozadostne in brezciljne kulture odrinemo na globoko, v polnost življenja. Potrebni so zgledi mož in žena, ki živijo sveto in odgovorno. Z uresničevanjem poslanstva in tudi s svojimi besedami pričujejo za polnost življenja. Vero in njene sadove je namreč treba gledati.

Marija nas vabi k molitvi in spreobrnjenju

Posebna podoba in uresničenje svetosti je Marija. Ona je najsvetlejša zvezda polno uresničene človeškosti. Bolj ko je svet sekulariziran in se vrti samo v ozkem obzorju sveta in

potrošniških vrednot, večja je lakota po resnični sreči in izpolnjenosti. Tu nam prihaja naproti skrivnostno razodevanje Božje milosti po Mariji, ki nas vabi k spreobrnjenju in novemu življenju v Kristusu. Pred več kot 30 leti se je Marija prikazala in spregovorila v Medžugorju, povabila/poklicala je preproste otroke k molitvi in postu. Veliki klic k miru in spreobrnjenju se odtlej širi med različne kulture in narode. Z molitvijo rožnega venca in s postom se je mogoče soočiti z vsemi okoliščinami življenja. Obstajajo jasna pričevanja, kako se z molitvijo in postom spreminjajo srca ljudi, ustavljajo vojne, bolezni, preprečujejo katastrofe, sovraštvo ...

Marija nas neprestano vabi k tej molitvi in pokori. Le tako bomo onemogočili zlu, da bi se širilo naprej in nas imelo za svoje žrtve. Naše življenje z Bogom v preprostih vsakdanjih okoliščinah bo postalo naša svetost, svetost, ki bo navduševala druge in nagovarjala k odločitvi za Kristusa, ki je zvest svoji obljubi in nas brani v vsaki okoliščini. Samo On prinaša polno človeško dostojanstvo, svobodo, ustvarjalnost, samo On je vir novih odnosov in skupnosti, ki dobijo v njem svoj notranji temelj.

Primož Krečič

33. obletnica Marijinih prikazovanj

VSAKO ROMANJE V MEDŽUGORJE JE MARIJINA ŠOLA V MALEM

Marija nas v sporočilu, ki ga je dala po Mariji Pavlović Lunetti na 33. obletnico prikazovanj, vabi: "Otročiči, molite, molite, molite in v molitvi boste odkrili modrost življenja."

Kraljica miru v Medžugorju nam v vseh letih prikazovanj ponuja drugačno življenje. Tako je bilo tudi tokrat na našem romanju v ta sveti kraj. Vsako pričevanje, pridiga ali droben dogodek, ki se zgodi romarju, je del Marijinega učenja na naših poteh spreobračanja. Ko se s hvaležnostjo oziram na štiri dni v Medžugorju konec letošnjega junija, vidim, kako res nobeno romanje h Kraljici miru ni prepuščeno naključju. Tja je res vsak

romar povabljen z namenom. Kako se na romanju vloge dajanja in prejemanja ljubezni prepletajo! Koliko je drobnih kamenčkov, s katerimi sestavljamo mozaik romanja! Morda se jih zavedamo, morda ne, odvisno tudi od tega, koliko imamo srce odprto za Marijino šolo.

Na prvi dan našega romanja je po namestitvi v sobe in kosilu sledila molitev rožnega venca in sveta maša. Po njej smo se povzpeli na Crnico, kjer je imel Ivan videnje. Marija je med videnjem z iztegnjenimi rokami molila nad nami za nas, naše namene in naše družine. Po videnju smo se nekateri odpravili še v cerkev, kjer je bilo

celonočno češčenje Najsvetejšega.

Naslednji dan po zajtrku je sledil drugi vzpon na Crnico, za večino romarjev v molitvi. Dva romarja sta pomagala ostareli Italijanki, da se je lahko bosa povzpela na Hrib prikazovanj in tako počastila Marijo. Hvaležnost v njenih očeh, ko je prišla do Marije, je bila res neizmerna. Ko smo se vračali, smo se pri modrem križu ustavili še v kapeli, ki stoji na mestu, kjer so se vidci skrivali pred policijo. Tam smo izročili svoje prošnje Ivanovi molitveni skupini.

Ob obisku skupnosti Cenacolo nas je nagovorilo pričevanje mlade Zagrebčanke, ki je opisala notranjo praznino, s katero živi toliko ljudi, in povedala, kako ji je vera omogočila novo življenje. Na grobu fra Slavka Barbarića smo se mu priporočili in nato zmolili rožni venec Božjega usmiljenja pri kipu vstalega Kristusa. Med sveto mašo je bilo malo več pozornosti namenjene skupini Poljakov, ki so v Medžugorje prinesli relikvije Janeza Pavla II. Tako je ta svetnik le prišel tja, kamor si je v svojem zemeljskem življenju tako zelo želel. Kot prvi dan je tudi na obletnico prikazovanj maši sledilo celonočno češčenje.

Tretji dan romanja smo že pred zajtrkom obiskali Vicko. Njeno pričevanje o Božji in Marijini ljubezni do nas so posebej zaznamovale neverjetna toplina, ljubezen in predanost, ki jih izžareva. Po zajtrku

smo med vzponom na Križevac premišljevali križev pot, se ustavili na kraju, kjer je umrl fra Slavko Barbarić in si pri križu vzeli čas za osebno molitev. Ta dan smo obiskali tudi eno večjih »zapuščin« pokojnega fra Slavka – Majčino selo. Tu smo imeli sveto mašo, ki jo je daroval naš duhovni spremljevalec Peter. Duhovno izredno bogati daritvi je sledilo pričevanje fanta iz skupnosti Milosrdni otac, ki je predstavil svoj križev pot odvisnosti.

Popoldne nam je duh Medžugorja približal se en videc, Jakov Čolo. Večerno sveto mašo je zaznamoval dež ravno med obhajilom. Duhovniki so kljub temu romarjem prinesli sveto obhajilo, ti pa so jim na pomoč priskočili z dežniki. Spet lepo podarjanje drug drugemu. Po sveti maši smo se nekateri še tretjič podali na Crnico.

Romanje smo zaključili s slovensko sveto mašo in z obiskom vrta svetega Frančiška. Izročili smo se Jezusovemu in Marijinemu srcu ter se s skupno molitvijo zahvalili za naše romanje in za 33 let prikazovanj. Ogromna množica ljudi, zbranih v molitvi vse tiste dni, obiski svetih krajev, vse molitve, medsebojna podarjanja in osebna pričevanja so nas utrdili v veri in poskrbeli, da smo se duhovno okrepljeni vrnili na svoje domove.

A. S.

INTERVJU

„SAMO POGLEJTE, KAKO JE VESEL IN SREČEN!“

Na prvi Marijin dan v Velesovem nam je Bog izkazal veliko milosti, med drugim tudi to, da je bil naš dragi gost p. Petar Ljubičić. To je pater, ki ga je po Marijinem naročilu izbrala vidkinja Mirjana, da bo takrat, ko bo čas za to, svetu prenesel deset skrivnosti, ki jih je Marija zaupala Mirjani. P. Petra smo zaprosili za intervju – in nastalo je obsežno besedilo, ki ga bomo objavili v dveh delih.

P. Petar Ljubičić, mnogi bralci naše revije Vas še ne poznajo.

Prosim, da se nam na začetku intervjuja na kratko predstavite. Posebej nas zanima, v kakšni družini ste se rodili, kako sta Vas zaznamovala Vaša mama in Vaš oče, bratje in sestre, če ste jih imeli?

Rodil sem se v Hercegovini, v vasi Prisoje, 22. oktobra 1946, šest dni pozneje sem bil krščen v bližnjem Podhumu. Prisoje, občina Tomislavgrad, je tipična hercegovska vas ob vznožju Tušnice, Kamešnice, Midene in malo bolj oddaljene planine Zavelim. Obsega rodovitno

kraško polje Buško Blato, ki je bilo 1974 spremenjeno v umetno jezero, ki je s površino okrog 60 km² največje umetno jezero v Evropi. Voda iz jezera služi za pogon hidroelektrarne Orlovac v Rudi. Posledica tega posega v naravo je, da se je več kot polovica prebivalcev odselila, največ v Zagreb in okolico ... Kot je napisal učitelj Bože Drmić, je bil tudi to komunistični načrt za naše kraje: razseliti najbolj hrvaška območja in Hrvate poslati po svetu (prim. Bože Drmić, Buškoblatski kraj – hrvatski raj, str. 12). Rojen sem bil po vojni, ki je za seboj pustila veliko razdejanje. Potrebno je bilo zaceliti vse rane v srcih in dušah tistih, ki so imeli srečo, da so preživeli. Komunisti in ateisti so hoteli z ustrahovanjem vladati nad ljudmi. To je bil čas strahu, tesnobe, revščine in drugih stisk. S pomočjo vere je naš narod gledal naprej. „Njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu“ (Rim 8,28).

Starša sta sklenila zakrament svetega zakona na svečnico 1941. Skoraj šest let sta čakala prvega otroka. Ker mama dolgo ni mogla zanositi, se je zaobljubila Bogu: če ji bo daroval vsaj enega otroka, ga bo posvetila Njemu. Gospod je nagradil mamine molitve in potrpežljivost in ji daroval prvega otroka – mene. Zatem je rodila še devet otrok. Tako nas je bilo pet bratov in pet sester. Takrat je bilo normalno imeti veliko otrok. Otroci so bili radost, največji zaklad, bogastvo, Božji dar. Starši so bili ponosni na nas in niso se bali žrtev.

Imel sem dokaj srečno otroštvo, čeprav je bilo v svetu dosti kriz, nemirov in težav.

Moja družina je bila globoko verna. Dedek in babica sta bila zelo pobožna. Vsak večer je vsa družina skupaj molila najmanj pol ure. Ko naj bi šel spat, sem molil še z dedkom najmanj dvajset minut. To je v mojo dušo vtisnilo močan pečat. Čeprav je dedek delal tudi po dvanajst ur na dan, je vedno našel čas za večerne in jutranje molitve. Spominjam se njegovih besed: „Zmolili bomo trikrat Oče naš, Zdrava Marija in Slava Očetu za našo živino, polja ..., da jih Bog obvaruje od hajdukov, hudega vremena in hudiča...“ Dedek je bil dokaj bogat, ne pa tudi radodaren, zato pa je babica bila zelo radodarna in je zelo veliko molila. Samo dragi Bog ve, koliko rožnih vencev je zmolila zame. Ukvarjali smo se s kmetijstvom. Imeli smo deset hektarjev zemlje, okrog sto ovc, deset krav in nekaj konj. Kot najstarejši otrok sem moral paziti na živino. To me je veselilo, čeprav je bilo kdaj tudi dolgčasno. Vedel sem, da je to del življenja. Zelo rad sem bral. Ko gledam nazaj na svoje otroštvo, me navdajata veselje in mir.

Kako je rastel Vaš duhovniški poklic (od prve »misli« do tistega trenutka, ko ste Gospodu rekli svoj »DA«)?

Vsak poklic je bolj ali manj skrivnost, tako tudi moj. Zanimivo je, da sem že od malega hotel postati duhovnik – frančiškan in nikoli nisem

pomislil na kaj drugega. S to mislijo sem zaspal in se zbujal. Omenil sem že mamino zaobljubo – in to je verjetno vplivalo name, da sem hrepenel samo po tem: biti duhovnik, slediti Jezusu križanemu, umrlemu, vstalemu. Duhovnikški poklic je bil zame vedno pomemben in vzvišen. To je posebna Božja milost, dar, s katerim Bog nekoga kliče, da bi služil Njemu in bližnjemu, in ga vabi, naj temu poklicu posveti vse svoje življenje. Vsak poklic je na svoj način lep, dober in koristen, a najbolj vzvišeno je služiti Jezusu Kristusu in ljudem. Resnično, nič ne more biti bolj blagoslovljeno v tej solzni dolini kot nadaljevanje dela, za katerega je

Jezus umrl na križu, kot krepčanje z Njegovimi svetimi zakramenti vseh, ki so utrujeni in obremenjeni, kot vodenje duš v pristan večnega odrešenja.

Odločitev za duhovništvo je bila spontana. Sosed mi je svetoval, naj grem v vojaško šolo, in mi je celo obljubil brezplačno šolanje. Jaz pa si sploh nisem mogel predstavljati, da bi se izneveril svojemu Odrešeniku in da bi šel v brezbožno komunistično šolo. Ko sem končal osnovno šolo, sem šel k domačemu župniku p. Vladi Vlašiću, duhovniku, ki se je preselil v večnost v sluhu svetosti. Bil je in ostal moj vzor. Z njim sem se zelo temeljito in odkrito pogovoril.

Ker sem imel odlične ocene, so me z njegovim priporočilom sprejeli v semenišče. Gimnazijo sem obiskoval v lepih, starih mestih ob Jadranu (Zadar, Split, Dubrovnik). Teologijo sem študiral v Sarajevu in v Königsteinu (Taunus), kjer sem 29. junija 1972 bil posvečen v duhovnika. Nato sem se želel čim prej vrniti v domovino.

Ali se spomnite trenutka, ko ste šli v semenišče? Ste se bali prihodnosti?

Tega trenutka se zelo dobro spomnim. Nimam besed, s katerimi bi opisal svoje srčne občutke. Pravzaprav sem komaj čakal ta dan. Noč sem prebedel v molitvi. Veselil sem se kot majhen otrok. Tega blagoslovljenega dne se je začelo novo obdobje mojega življenja, začela se je uresničevati goreča želja – postati duhovnik. Strahu pred prihodnostjo nisem imel, zelo dobro sem vedel, da je duhovniški poklic nekaj najbolj vzvišenega, koristnega in blagoslovljenega, hkrati pa tudi najtežjega. Tu vidim razlog za to, da se nekateri ustrašijo, ko zaslišijo Božji klic. Tukaj ni razloga za strah! Osebnostno mislim, da se takrat, ko Bog kliče, ne bi smeli ničesar bati, ampak bi Mu morali vse prepustiti in dovoliti, da On vse vodi. On je tisti, ki kliče in podarja svojo obilno pomoč.

Kaj so ob Vaši odločitvi rekli Vaši najbližji? So bili veseli ali razočarani?

Vsi so bili veseli, to je bilo videti na njihovih obrazih. Niso veliko govorili o tem, ker niso pričakovali tega. Mama mi je tudi rekla: „Sin moj, veseli me, da boš duhovnik, ampak ti si najstarejši, zato je zaželeno, da ostaneš doma. Naj gredo tvoji bratje ...“ Moj odgovor je bil: „Ne vem, o čem premišljujejo bratje, ne morem pa zavrniti tega klica, ne morem premišljevati o ničemer drugem ...“ Pokojni dedek se je zelo veselil z menoj. Mnogokrat mi je rekel: „Veliko je namreč poklicanih, a malo izvoljenih“ (Mt 22,14). Kot jaz je tudi on nestrpno pričakoval novo mašo, vendar je ni dočakal. Gospod ga je nekaj let prej poklical k sebi v večno domovino. Ko sem se poslavljajal pred odhodom v semenišče, smo se poslovili z najlepšimi željami in molitvami. Slišal sem jih govoriti: „Samo pogledjte, kako je vesel in srečen!“ To je bilo tudi res.

Ali ste imeli koga za vzor, kakšno osebo, ki vam je posebej pomagala v zgodnji mladosti, ki je najbolj vplivala na vas, posebej v veri?

Vsak ima v življenju ideale in vzore. Tudi jaz sem jih imel. Rad sem bral življenjepise svetnikov in to me je navduševalo. Domači župnik, pater Vlado, je bil moj veliki vzor. Bil je duhovnik z vzornim in svetniškim življenjem. Pravi frančiškan. V moji župniji je bil rojen tudi p. Bariša Drmić, ki se je preselil v večnost v sluhu svetosti. O njem in njegovem spokorniškem življenju sem napisal knjigo, ki je bila pred kratkim izdana.

Semeniščni vzgojitelji in duhovniki so mi zelo pomagali, da sem vzljubil sv. Frančiška. Moj najvišji vzor pa je Jezus, moja ljubezen, moja edina resnična Pot, edina Resnica in pravo Življenje v svoji radostni polnosti. On je smisel, pomen in cilj mojega življenja, moja sreča in odrešenje.

Povejte nam kaj o svoji duhovniški poti. V katerih župnijah ste služili?

Najprej sem dva meseca čakal, kam me bodo razporedili. Prva župnija je bila Vitina leta 1972, kjer sem bil pet let kaplan, nato sem bil štiri leta v Tihaljini.

Leta 1983 sem bil prestavljen v Seonico. Ko je bil prestavljen pater Tomislav Vlašić, so me konec leta 1984 nadrejeni poslali za župnijskega vikarja v Medžugorje, ker so vedeli za mojo naklonjenost prikazovanjem.

Tam sem bil več kot deset let in pol. Leta 1995 sem šel v Švico (Zürich), kjer sem bil tri leta in pol. Zatem sem odšel v švicarski kanton Tessin, v katerem se govori italijanščina, kjer sem ustanovil nov Hrvaški katoliški misijon Tessin. Tu sem 18 mesecev opravljal misijonarsko službo. Nato je v Blankenau, Nemčija, manjkal en duhovnik. Ker nihče ni želel iti tja, sem sprejel novo službo. V Hosenfeld sem prišel marca 2000. V župniji z dvema podružnicama je bilo 2400 duš. V domovino sem se vrnil 15. novembra 2008 in prevzel službo kaplana v župniji Bukovica.

Katerih trenutkov se zelo radi spominjate?

Veliko je ganljivih in radostnih, lepih in nepozabnih trenutkov, ki bodo za vedno ostali ... Ko sem bil v

Medžugorju, sem srečal na tisoče romarjev, ki so doživeli radostne in ganljive trenutke svojega spreobrnjenja. Ko vam nekdo pove, da si brez Kraljice miru in milosti, ki jih je dobil v Medžugorju, ne more predstavljati svoje vsakdanje molitve in duhovnega življenja, vas to napolni z blaženo srečo in zadovoljstvom. Ali ni sam Jezus rekel: „Prav takó bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spreobrne, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo spreobrnjenja“ (Lk 15,7).

Ali ste imeli kdaj kakšno slabo izkušnjo, ki bi jo najraje pozabili?

Življenje, ki ga imamo, je čudovit Božji dar. Vsi se zavedamo, da ni življenja brez težav. V njem se nenehno menjavajo srečni in boleči trenutki, katere pa želimo čim prej pozabiti. Zelo pomembno je sprejeti življenje tako, kot je. To je velika modrost življenja. Res je, s stanjem, v katerem se nahajamo, se ne moremo kar sprijazniti. Je pa potrebno ohraniti svoj mir, biti potrpežljiv in se pustiti voditi tistemu, ki je Gospodar zgodovine in življenja. Mene najbolj boli, če se zavzamem za nekoga, za prijatelja ali koga tretjega, zanj naredim vse, kar je v moji moči, pa ta oseba tega ne prizna, ampak nasprotno, laže in še opravlja. Vprašal sem se, zakaj je tako. To vesta samo dragi Bog in oseba, ki to dela. Tolaži nas misel, da se bodo nekega dne vse skrivnosti

razodele. Žal mi je teh oseb. Bog mi je daroval milost, da takoj odpustim tistim, ki so me prizadeli ...

Povejte, ali ste na svoji duhovniški poti kdaj pomislili, da bi odnehali, in ali ste kdaj obžalovali svojo odločitev?

Bogu hvala, niti enega trenutka svojega duhovništva nisem obžaloval. Čeprav je bilo kdaj tudi mučno in težko, v takih skušnjavih nisem bil. Trdno sem prepričan, da je to nezaslužena milost, dar ... Srečen sem v svojem poklicu, ne bi ga zamenjal za noben zaklad tega sveta; tudi o tem, da bi si izbral kateri drugi poklic, nisem niti premišljeval. V duhovniškem poslanstvu sem našel smisel svojega življenja, radost in popolno srečo.

Kaj pa bi sporočili bralcem teh vrstic?

Vse, o čemer je tu tekla beseda, je sporočilo. Ta čas, ki nam ga je Previdnost darovala, je milostni čas. Ta trenutek je najpomembnejši trenutek našega življenja. Goreče bi želel, da vsak trenutek življenja spremenimo v trenutek odrešenja zase in za svoje brate in sestre. Nikoli ne pozabimo, da nas dobri in usmiljeni Bog neizmerno ljubi, skrbi za nas in nas osrečuje. Posebej so mu pri srcu majhni in razočarani, bolni in ranjeni, grešni in nesrečni. On vedno odpušča vse grehe, ki se jih človek kesa in se pri tem odloči, da se bo boril proti grehu. Tisti, ki mislijo, da jih bo ta svet osrečil z različnimi

odvisnostmi, zabavo in zadovoljevanjem strasti in užitkov, bodo razočarani in nesrečni. Nekoč bodo občutili, da morajo plačati visoko ceno svojih "potreb".

To je milostni čas našega duhovnega čiščenja, v katerem se mora Cerkev zavedati besed iz Svetega pisma: „Trezni bodite in budni! Vaš nasprotnik hudič hodi okrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi požrl. Uprite se mu, trdni v veri. Saj veste, da prav takšno trpljenje prenašajo vaši bratje, ki so po svetu“ (1Pt 5,8–9). Kajti naš boj se ne bije proti krvi in mesu, ampak proti vladarstvu, proti oblastem, proti svetovnim gospodovalcem te mračnosti, proti zlohotnim duhovnim silam v nebeških področjih (prim. Ef 6,12). Premišljujmo o duhovnem življenju. Odločimo se za dobro, za Jezusa Kristusa. Edino v Njem je Resnica, Življenje in Rešenje!

K nam je prišla Kraljica miru. Od kod nam, našemu dragemu trpečemu hrvaškemu narodu, taka izjemna milost – prihod Kraljice miru? Kot narod moramo biti ponosni, ker so se nas Nebesa usmilila, in istočasno hvaležni za vse milosti, ki smo jih prejeli. Nemirna in težka zgodovina je za nami. Trpeli smo ne samo leta, ampak tudi stoletja. Nebesa niso mogla biti več tiho. Odprla so se in Gospa je prišla k nam in neutrudljivo ponavlja: „**Dragi otroci, jaz sem vaša Mati in vse vas ljubim. Vidim, da ste v velikih nadlogah, iz katerih sami ne najdete izhoda. Prišla sem k vam, da vam**

pomagam in vas vse popeljem k svojemu Sinu Jezusu. V njem boste našli smisel in cilj svojega življenja. On je vaša radost in mir, sreča in rešenje! Trdno verujte v Boga in molite k Njemu! Spreobračajte se in se postite! Dostojno živite svoje krščansko poslanstvo!“ Več kot to, kar nam Gospa že triintrideset let govori, je težko reči!

Bodimo Bogu za vse hvaležni! Oče nas goreče ljubi in pričakuje, da bomo uresničevali načrt, ki ga ima za vsakega med nami. Njegov načrt ali – še bolje povedano – Njegova sveta volja je, da tudi mi Njega ljubimo, z Njim in Njegovim blagoslovom vedno računamo, da bomo srečni, odrešeni v tem in v večnem življenju. Božja prisotnost v teh težkih in kriznih časih je izrazito dejavna. Izkoristimo milostni čas, ki nam ga podarja. Bodimo drzni in se Bogu popolnoma izročimo. Tako bomo spreminjali vsak trenutek svojega življenja v trenutek odrešenja zase in za svoje brate in sestre. Kaj je lepše in bolj blagoslovljeno od tega?!

Na vse bralce kličem Božji blagoslov po močni priprošnji Matere Marije – Kraljice miru. Naj bo vse v večjo slavo Boga Očeta in Sina in Svetega Duha in za naše osebno odrešenje. Amen.

P. Petar, najlepša hvala za vaše odgovore.

(Se nadaljuje.)

PRVI SLOVENSKI MARIJIN DAN, VELESOVO, 31. 5. 2014

Prav razveselila sem se, ko sem zasledila objavo o Marijinem dnevu v Velesovem. Že takoj sem prosila: »Marija, stori, da bom lahko šla.« Misel se mi je zdela čudovita: en dan posvetiti svoj čas samo Bogu in Mariji, in to ne katerikoli dan, ampak 31. maj, ki je praznik obiskanja Device Marije, zadnji dan Marijinega meseca maja, zadnji dan šmarničnih branj. Velik dan. Z odločitvijo, da bom prisotna na tem duhovnem srečanju, sem se želela Bogu zahvaliti, da »obstaja« Medžugorje. Želela sem se zahvaliti za vse milosti, ki sem jih bila deležna po materi Mariji, in za vse, kar mi je dano v življenju. Razveselila sem se molitvenega programa, ki je vključeval molitev treh delov rožnega venca. Mati Marija nas namreč nenehno prosi za molitev, za molitev s srcem, in njena najljubša molitev je ravno rožni venec. Kaj lepšega ji lahko poleg svete maše podarimo, če ne ravno njene najljubše molitve? To me je vodilo, da sem se Marijinega dne veselila že od tistega trenutka, ko sem zvedela za duhovno

»MARIJA, HVALA TI!«

srečanje v Velesovem.

Tisto jutro je bilo zame bolj klavno. Vseeno sem se odpravila in že ko sem parkirala avtomobil in zaslišala petje, ko sem stopala po stopnicah v veličastno romarsko cerkev v Velesovem, mi je srce prekipevalo od veselja. Cerkev je bila polna ljudi in veličasten je bil občutek, ker se je nas zbralo toliko Marijinih otrok.

Začela se je molitev rožnega venca. Odločila sem se, da bom klečala, dokler bom zmogla in podarila to žrtev Mariji. Čudila sem se, kako z lahkoto klečim več kot cel del rožnega venca, z vsemi pesmimi in Marijinimi sporočili med desetskami vred. Čutila sem, da je to dar, nič ni bilo mojega. Edino odločitev in volja, da to podarim Mariji.

Povabljeni gost, pater Petar Ljubičić, nas je v začetku svete maše »privzdignil«, ko nas je srčno pozdravil in izrazil veselje, da smo se zbrali v tako

velikem številu, in povedal, da se počuti kot v Medžugorju. V pridigi nas je milo vodil skozi Marijina sporočila, njene želje in napotke, kako naj kot Njeni otroci živimo. Naš temelj naj bodo: vsakodnevna sveta maša, branje svetega pisma, molitev rožnega venca, post, vsakomesečna spoved, vse pa naj bo obdano z ljubeznijo do Boga in bližnjega. To je recept za srečno življenje že tu na zemlji in nekoč v nebesih.

V času odmora, ki je bil namenjen kosilu in klepetu, so me prijazne Domžalčanke povabile v svojo sredino. Na takih duhovnih srečanjih navadno nisem lačna, s seboj vzamem jabolko in to mi zadošča. Tokrat sem bila deležna bogate pogostitve in na misel mi je prišlo, kako mi mati Marija naklanja kot dar to telesno okrepčilo. Ta dan je bil dejansko praznik in lahko sem se povesečila tudi v prijetni družbi in ob dobri hrani.

Popoldanski del srečanja ni bil nič manj duhovno bogat. Pater Petar Ljubičić nas je opozoril na veliko Marijino željo, da bi imeli trdno vero in da bi bili stanovitni. Sledila je močna molitev za osvobajanje in ozdravljenje in Kristusov mimohod v Najsvetejšem po celotni cerkvi. To dvoje je bilo nekaj – ne vem, kako se naj izrazim – nekaj zares posebnega. Verjamem, da se je Gospod mnogih dotaknil na tak ali drugačen način. Gospod si je zagotovo pridobil novih

pričevalcev Njegove svete ljubezni.

Ob zaključku srečanja smo najbolj vztrajni z veseljem v zahvalo zmolili še en del rožnega venca.

Na takih duhovnih srečanjih se v mojem srcu vedno znova poraja velika zahvala: »Mati, hvala Ti. Hvala Tebi, dobri Bog!« in hkrati ena sama prošnja: »Mati, privedi vse ljudi k sebi in k svojemu Sinu. Naj te spoznajo in vzljubijo, Tebe in tvojega Sina. Sprejmi v svoj objem vse ljudi in naj bojo vsi deležni tvoje materinske ljubezni in ljubezni Boga. O, ko bi vsi ljudje spoznali in bili deležni te sreče in veselja, kar pa dejansko daje samo Bog.

Ko sem se vračala proti domu, sem premišljevala: »Marija, ali smo Ti naredili veselje? Si bila zadovoljna z nami? Si bila vesela vsakega, ki se je udeležil tega srečanja in prišel k Tebi?« Zagotovo. Marija želi naša srca, želi našo pripravljenost, pričakuje, da se ji vsi odzovemo. Saj smo vsi njeni otroci. In vedno znova se nam zahvaljuje: »Hvala, ker ste se odzvali mojemu klicu.« Obogateni s takim močnim duhovnim srečanjem se bomo lažje trudili, da Njena sporočila živimo v vsakdanjem življenju.

Lepo bi bilo, če bi bilo tako vseslovensko srečanje medžugorskih romarjev večkrat organizirano, morda za začetek vsaj v maju in oktobru, v mesecih, ki sta posvečena Njej. Potrebno bi bilo – ne samo zato, da bi se duhovno bogatili, ampak tudi za to, da bi Mariji podarili nekaj svojega časa in dobre volje, da bi ji izročili šopek molitve in ji s tem naredili veselje.

Tovrstna srečanja so neprečelne vrednosti, zato pristrčna zahvala vsem organizatorjem. Naj vas mati Marija še posebej stisne k svojemu in Jezusovemu Srcu in vas materinsko blagoslavlja. Naj vam daje potrebne moči za vsakdanje življenje in za dejavno ljubezen, da boste s preprostostjo in veseljem organizirali še veliko takih srečanj Bogu in Mariji na čast in v blagor ljudem, ki se želijo odzvati Njenemu klicu.

Ljubica Furjan

Kraljici miru sem bila hvaležna ...

Leto 2014 je za slovenske medžugorske romarje nekaj posebnega. Najprej je nekaj posebnega za nas, vodiče v ta milostni kraj v Hercegovini, saj smo imeli v februarju prvič skupno romanje h Kraljici miru, romanje, na katerem smo bili mi, mnogi najbrž po zelo dolgem času, v vlogi romarjev. Obilje doživetij in prejetih milosti je težko opisati.

V maju pa smo se zbrali v Velesovem na 1. Marijinem dnevu. Navdušenju ni bilo meja. Navdušila nas je čudovita cerkev, ki kraljuje pod planinami, navdušil je gostoljubni velesovski gospod župnik, ki nas je z vsem srcem sprejel in s svojimi sodelavci poskrbel tudi za lačne želodčke. Navdušila pa me je tudi udeležba romarjev. Ko sem videla, da nas je kljub drugim molitvenim srečanjem po širni Sloveniji za polno cerkev, sem bila Kraljici miru hvaležna za vsakega romarja posebej. Vrhunec dogajanja je zame bila sv. maša in češčenje Najsvetejšega ob preprostih prošnjah in molitvah patra Petra.

Vse čestitke in pohvale organizatorjem in drugo leto nasvidenje!

Manuela Nagode

Čutila sem Marijino prisotnost

Moja zavetnica je Marija, naša nebeška Mamica. Častim Marijino brezmadežno srce. Z veseljem se udeležim vseh srečanj, ki so organizirana

njej na čast, in tako sem se udeležila tudi srečanja v Velesovem. Že na začetku je bilo čutiti veliko pričakovanje vseh zbranih. Sama sem takoj začutila Marijino prisotnost. Začelo se je slavljenje, ki me je napolnilo s posebnim žarom in med katerim sem Mariji odprla svoje srce. Občutek Marijine prisotnosti me je osvobodil vsega, kar me veže; govorila pa sem tudi z drugimi udeleženci in so mi pritrdili, da so čutili enako. Navdušenje vseh prisotnih je bilo veliko in razmišljali smo, da bi bilo lepo, če bi tak dan postal vsakoletna stalnica.

Tudi prisotnost p. Petra Ljubičiča iz Medžugorja je naredila svoje. Pater je velik častilec naše Gospe. Ko je vodil molitve in češčenje, sem imela občutek, da je tudi Marija zelo vesela naše skupne molitve. Zato še enkrat predlagam: Marijin dan naj bo vsako leto.

Marica Kušar

V Velesovem duhovni utrip Medžugorja

Na Marijin dan v Velesovem smo bili povabljeni vsi Marijini otroci, še posebej medžugorski romarji. Veliko nas je prišlo, mnogo več kot je bilo pričakovati. Bilo je slovesno, bil je resnično »Marijin dan«. Že ob samem prihodu smo zaznali red in lepoto. Ob vhodu v cerkev je bil postavljen mlaj,

notranjost so krasili čudoviti aranžmaji cvetja ter lepo izdelan napis: »Dragi otroci, hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.« Pri sveti maši sta prepevala dva zbora, župnijski in otroški. Pri adoraciji je otroški pevski zbor prepeval medžugorske pesmi, prirejene v slovenščino. Te čudovite melodije in angelski otroški glasovi so odpirali srca za milosti. Gost iz Medžugorja p. Peter Ljubičić nam je s svojo preprostostjo, ponižnostjo in globoko vero dal zaznati, da je med nas prišla tudi Ona, Marija. Na začetku pridige je celo rekel, da se počuti, kot bi bil v Medžugorju. Začutil je vztrajno in globoko molitev medžugorskih romarjev, ki nas povezuje in združuje v enem Duhu.

Dan je potekal po medžu-gorskem programu. Pred sveto mašo smo zmolili dva rožna venca. Molili smo vodiči in pred vsako desetko prebrali eno od Marijinih sporočil. Po sveti maši je bila molitev pred Najsvetejšim za ozdravljenje duha in telesa. Sledil je premor za kosilo. Po kosilu je bil najprej nagovor gosta in zatem češčenje Najsvetejšega ob spremljavi medžugorskih pesmi. To je bil pravi duhovni utrip Medžugorja. Osebnost sem ga močno doživela, z veliko radostjo in veseljem v srcu. Temu bi lahko rekla predokus nebeške sreče.

Velika zahvala gre organizatorjem, gostitelju in pevcem. Dragi organizatorji, hvala vam za vaš trud. Vloženega je bilo veliko dela, žrtev, iznajdljivosti in molitve. Vztrajajte na tej poti, da se to srečanje ponovi v naslednjem letu. Hvala gostitelju g. župniku Slavku Kalanu, ki je z naklonjenostjo in ljubeznijo do Marije veliko prispeval k duhovnemu doživetju dneva. Hvala vsem duhovnikom, ki ste prišli, somaševali in bili na razpolago za sveto spoved. Hvala vam, spoštovani pevci, še posebna zahvala pa otroškemu zboru iz Stražišča. Polepšali ste celotni program. Veliko vaj je bilo potrebnih za tako ubrano petje, ki dviga duha! Vašemu zborovodju/zborovodkinji iskrene čestitke!

Emilija

Bogu hvala za vse!

V prelestnem koščku Gorenjske smo imeli na praznik obiskanja Device Marije prvi slovenski Marijin dan, oblikovan po medžugorskem molitvenem programu. Pripravljalna skupina (Petra, Tanja, Klavdija, Mirjam in jaz) ni imela nobene izkušnje z organizacijo in s pripravo takega dne, zato smo bili kar malo negotovi. Vendar je bila naša želja, da to izpeljemo, velika, zaupali smo v Božjo pomoč in Marijino varstvo in – uspelo je. Posebej moram pohvaliti velesovskega župnika g. Slavka Kalana in njegovo »gibčnost« pri

organizaciji, njegovo gorečnost, požrtvovalnost in navdušenje.

Čeprav je bil praznik in zadnji šmarnični dan, zaradi česar so bili mnogi duhovniki – medžugorski navdušenci zadržani doma, je bilo pred oltarjem med sveto mašo devet duhovnikov. Po prisrčnem pozdravu domačega župnika je sveto mašo vodil naš odgovorni urednik, g. Primož Krečič, pridigal pa je p. Petar Ljubičič, ki ga je odlično prevajala Klavdija. Med slovesno sveto mašo smo mnogi doživljali božji dotik. Enkratna je bila tudi molitev za ozdravljenje; marsikdo je prejel milosti, za katere je prosil, od ginjenosti so tekle solze, ki so se utapljale v neizmerno Božje usmi-ljenje.

Mnogi udeleženci so izrazili željo, da bi v Sloveniji tak Marijin dan imeli vsako leto. Ker je eden od namenov takega dneva približati Medžugorje tistim, ki zaradi starosti ali bolezni ne morejo na dolgo romarsko pot, je organizacijski odbor na svojem sestanku v začetku junija sklenil, da bo Marijin dan tudi naslednje leto (če bo Božja volja taka), da bo Marijin dan tudi naslednje leto (če bo Božja volja taka), da bo ostal v Adergasu/Velesovem, predvidoma sredi maja ali pa sredi junija. Organizacijski odbor je tudi opozoril na nekatere pomanjkljivosti, ki jih bo treba v prihodnje odpraviti.

Kraljica miru in Kraljica družin – prosi za nas.

Frane

Vsem Marijinim častilcem in medžugorskim romarjem sporočamo, da je že predviden drugi Marijin dan, in sicer bo v istem kraju (župnija Velesovo/Adergas) 16. maja 2015. Če bi se karkoli od tega spremenilo, vas bomo pravočasno obvestili.

Društvo Mir Slovenija

VABLJENI

25. MLADIFEST MEDNARODNO MOLITVENO SREČANJE MLADIH Medžugorje 31. 7.–6. 8. 2014

Pred vrati je 25. mednarodno molitveno srečanje mladih v Medžugorju. Rdeča nit letošnjega dogajanja so Jezusove besede, ki jih je izrekel prav malo pred svojo smrtjo na križu: »GLEJ, TVOJA MATI!« (Jn 19,27). Objavljamo program srečanja, verjamemo, da bo marsikomu prišel prav.

Četrtek, 31. 7. 2014

18.00 - Molitev rožnega venca

19.00 - Svečan začetek festivala, sv. maša

21.00 - Češčenje pred Najsvetejšim:

Glejte, kakor je glina v lončarjevi roki, tako ste vi v moji roki (Jer 18,6)

Petek, 1. 8. 2014

6.00–6.30 - Srečanje na Podbrdu okrog Marijinega kipa

9.00 - Molitev

- Kateheza (p. Ante Vučković)

- Pričevanja

12.00 - Angelovo češčenje

Odmor

16.00 - Pričevanja

18.00 - Molitev rožnega venca

19.00 - Sv. maša

20.30 - Molitev pred križem: V obilju

svoje dobrote me usliši!(Ps 69,14)

- Kateheza (p. Ante Vučković)

- Pričevanja

Sobota, 2. 8. 2014

9.00 - Molitev

- Kateheza (p. Ante Vučković)

- Pričevanja

12.00 - Angelovo češčenje

Odmor

16.00 - Pričevanja

18.00 - Molitev rožnega venca

19.00 - Sv. maša

20.30 - Procesija, nato češčenje: Z Marijo k Jezusu

12.00 - Angelovo češčenje

Odmor

16.00 - Pričevanja

18.00 - Molitev rožnega venca

19.00 - Sv. maša

20.30–21.30 - Češčenje pred Najsvetejšim: Vi boste moje ljudstvo in jaz bom vaš Bog. (Jer 30,22)

21.30–23.00 - Poslanstvo: »Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!(Mr 16,15)

Nedelja, 3. 8. 2014

Dopoldne – Maše po skupinah glede na jezik

16.00 - Pričevanja (Cenacolo)

18.00 - Molitev rožnega venca

19.00 - Sv. maša

21.30 - Predstava skupnosti Cenacolo: Credo

Sreda, 6. 8. 2014

Vzpon na Križevac – vsak zase.

5.00 - Sv. maša na Križevcu

Ponedeljek, 4. 8. 2014

9.00 - Molitev

- Kateheza (p. Ante Vučković)

- Pričevanja

12.00 - Angelovo češčenje

Odmor

16.00 - Pričevanja

18.00 - Molitev rožnega venca

19.00 - Sv. Maša

20.30 - Češčenje pred Najsvetejšim: Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se! (Mt 14,27)

Priporočila:

udeleženci naj imajo s seboj majhen radio s FM-frekvenco in slušalkami, Sveto pismo in sončnik/dežnik; skupine, ki bodo sodelovale na molitvenem srečanju, naj v času srečanja mladih ne načrtujejo drugih dejavnosti; večerni program se začne z molitvijo rožnega venca ob 18.00, maša je ob 19.00.

Med festivalom ne bo maš v dopoldanskem času. Vsi romarji so vabljeni k maši skupaj z mladimi zvečer, ob 19.00.

Vir:

<http://www.medjugorje.hr/hr/medjugor-ski-fenomen/medunarodni-susreti/susret-mladih/>

Torek, 5. 8. 2014

9.00 - Molitev

Pripravila Klavdija Jurišič

KOTIČEK MLADIH

PEŠ IZ SLOVENIJE V MEDŽUGORJE

I. del

Sašo Radman, 38-letni komercialist iz Podplešivice, se je skupaj s prijateljem Marjanom letos maja odpravil na peš romanje v Medžugorje. Za našo revijo je pripravil prispevek o tej izkušnji, ki ni bila samo preizkušnja za telo, ampak predvsem bogato doživetje duha. Z romarjem Sašem je radio Mir Medžugorje pripravil tudi intervju, ki ga lahko poslušate na linku: <http://radio-medjugorje.com/538-pjesice-iz-slovenije-u-medugorje>

Za prikazovanja v Medžugorju sem prvič slišal okoli leta 1984, ko so mi o tem pripovedovali sosedovi otroci. Povedali so, da so bili v Medžugorju in da je njihov oče na Križevcu videl veliko sveto Rešnje Telo, ki se je pojavilo na mestu, kjer stoji križ. To pričevanje se mi je kot otroku zelo vtisnilo v spomin. Informacij o tem čudežnem kraju, vsaj v mojem okolju, ni bilo na razpolago, vse je bilo odvisno od staršev in redkih duhovnikov, če so bili temu

naklonjeni. Tako sem si ustvaril svojo predstavo o tem: mislil sem si, da je to kraj, kjer se pač vsake toliko časa zgodi nekaj nadnaravnega, in da nekateri po Božji milosti to vidijo, drugi pa ne. Mislil sem celo, da je Medjugorje na Hrvaškem, ker sem ga zamenjal z Medžimurjem. Danes mi je kar malo žal, da nisem že kot otrok želel iti v Medjugorje, prepričan sem, da me je Bog že takrat vabil v to nebeško mesto in vame vsadil seme iskanja.

Leta 2010 je prijatelj obiskal božja svetišča na Hrvaškem ter nekatere samostane v Makedoniji, Grčiji in Srbiji. Na poti domov se je ustavil tudi v Medjugorju. Ko mi je o tem pripovedoval, se je v meni začela prebujati radovednost. Tako sem v marcu 2010 s prijateljico Pijo in starši odšel na organizirano romanje v Medjugorje. Nikoli ne bom pozabil, kako me je duhovnik g. Razinger na avtobusu vprašal, če bi jaz molil

zadnjo postajo križevega pota na Križevcu. Seveda sem prikimal, vendar prav nič z veseljem, zaradi strahu in treme namreč, ker nisem še nikoli molil pred toliko ljudmi. Vso pot navzgor sem prebiral 14. postajo in si belil glavo s pesmijo, ki bi jo moral zapeti. Moj prvi vzpon na Križevac je bil en sam duševni napor. Pri zadnji postaji pa sem pogledal proti ljudem, uzrl prelepo pokrajino, travnike ... vame je vstopilo Medjugorje. Vsa trema je naenkrat izginila. Počutil sem se neizmerno svobodnega, varnega, z vsem veseljem in zanosom sem zmolil zadnjo postajo križevega pota. To je bilo zame posebno doživetje in začetek osebne rasti v Medjugorju.

O vidcih in Marijinih sporočilih sem nekaj zvedel šele nekaj mesecev po romanju, in sicer preko interneta. Takrat sem šele začel dojemati bistvo Medjugorja: da nas želi Bog pravzaprav učiti na poseben

način. Vsi romarji, kar sem jih poznal, niso o tem vedeli ničesar oz. se za te stvari niso toliko zanimali. Tako sem Medžugorje začel odkrivati sam, s prijatelji pa smo odtlej vsako leto poromali na festival mladih. V teh štirih letih se je v meni kot izraz spoštovanja do svetih krajev porodila želja po peš romanju.

Prijatelj Marjan je nekje v februarju letos izrazil željo, da bi spomladi rad šel peš v Medžugorje. V tem sem takoj prepoznal priložnost za uresničitev želje, ki je bila sedaj obema skupna. Odločitev je bila takojšnja in že v naslednjih dneh sva se dogovorila za datum odhoda, predvsem zaradi usklajevanja službenega dopusta.

Za to 480 km dolgo pot sem se pripravljal tako, da sem hodil peš od doma v Ljubljano približno dvakrat mesečno, enkrat sem se spustil s Kureščka do Iga, nekaj kondicije pa sem imel še od lanskega planinarjenja. Marjan je šel peš od cerkve na Rakovniku do Kureščka, kaj bistveno več pa se ni pripravljal. Jaz sem imel pri hoji v hribe predvsem v lanskem letu velike težave z desnim kolkom, ki me je vsakokrat bolel že po 2–3 urah hoje. Večkrat sem si zato dejal, da bo nekaj uspeha že, če pridem vsaj do meje s Hrvaško, glede na težave pa si nisem upal misliti, da bi zmozel prehoditi takšno pot v celoti. Ker tudi moja hrbtenica v preteklosti ni prenesla več kot 3–5 kg teže

nahrbtnika po več urah hoje, sem si omislil in izdelal »prikolico« za nahrbtnik, ki je tehtal kar 18 kg.

V soboto, 24. maja, naj bi bil dan odhoda, in sicer s Kureščka. Ko pa sva naredila nekaj korakov, jaz sicer s prikolico, sva takoj videla, da je prtljage preveč. Naredila sva selekcijo, vzela le najnujnejše in znižala težo na 12 kg. Odločil sem se tudi, da ne bom vozil »rikše«, pač pa nosil nahrbtnik, dokler bom pač lahko.

Zaradi teh opravil sva dan odhoda prestavila na nedeljo. Ker pa so se tisto nedeljo medvedi v povečanem številu sprehajali po Kureščku, kar je pisalo na spletni strani novic, sva spremenila tudi kraj odhoda, tako da sva peš romanje začela v nedeljo, 25. maja okoli 13. ure, izpred cerkve v Stični.

II. del

Osebnost sem se na peš romanje odpravil z namenom, da bi bil dovezetnejši za Božje navdihe; da bi znal razbrati, katero 'prtljago' v življenju moram izpustiti iz rok oz. kaj zame pomeni 'Pusti vse in hodi za menoj!' Vendar pa mi je neki notranji glas govoril, da zame peš romanje kot žrtev ni dovolj. Želel sem nekaj žrtvovati tudi za duhovnike, redovnike/-ce, posebej zato, ker je to Marijina želja. Odločil sem se za post ob kruhu in vodi.

Patra iz samostana Stična sva prosila za popotniški blagoslov, ki nama je vlil upanja in nama dal občutek varnosti. Krenila sva na pot z

neko nepopisno lahkoto, pod toplimi objemi sonca.

Prvi dan sva napravila 30 km in prispela do Žužemberka. Prespala sva na veliki drevesni koči v parku. Lahko bi rekel, da sva prebila led za prvi dan romanja. Naslednji dan je Marjan dobil žulje na stopalih in je zelo težko hodil. Hodila sva po Dolenjski in Beli krajini, rodni krajih mojih sorodnikov in prednikov, koder sem kot otrok skakal po senikih in spoznaval domače živali. Zdelo se mi je, kot da potujem nazaj v otroštvo in da z molitvijo prinašam blagoslov med nekoč nasmejane, sedaj pa zaradi dediščine sprte sorodnike. Ob tem se mi je vračala misel: "Pusti imetje in hodi za menoj." Stvari imajo vrednost, če si jih delimo in podarjamo med seboj, če pa same postanejo »vrednota«, glavni cilj vsega, izgubijo svoj smisel.

Ko tako vztrajam s postom še naprej in hodim s temi občutki mimo hiš, osebnih vozil, ljudi, se počutim tako majhen, ranljiv, utrujen, brez besed. Vse, kar v tem postane dragoceno, je počitek duha in telesa, bratstvo in toplina.

S prijateljem sva pot preživljala v molitvi, pogovarjala sva se le ob postankih, med hojo pa ne. Nadaljevala sva pot proti Črnomlju, kjer sva prenočila. Naslednji dan sva prišla do Vinice in srečno prestopila na hrvaško stran.

(Se nadaljuje.)

Sašo Radman

POROMALI SMO

ROMANJE V MEDŽUGORJE NA 33. OBLETNICO MARIJINIH PRIKAZOVANJ

Tudi iz Savinjske doline in s Kozjanskega smo letos poromali v Medžugorje na praznik obletnice Marijinih prikazovanj, in sicer od 23. do 26. junija.

V župnijski cerkvi Marije Vnebovzete v Šmarju pri Jelšah smo prejeli romarski blagoslov in se 23. junija zvečer s kombijem podali na romarsko pot. Kljub temu da se med seboj prej nismo poznali, smo že na poti postajali kot majhna družina. V molitvenem ozračju in s pesmijo na ustih smo okrog 5. ure zjutraj prispeli do Humca.

Nekateri smo ostali na Humcu in se peš podali na tradicionalni »Pohod miru«

(Hod mira) do Medžugorja. To je bilo izredno globoko doživetje. Na koncu smo po štirih urah hoje bili nekoliko utrujeni, a v srcu srečni in izpolnjeni. Okrog 10. ure smo prišli do cerkve sv. Jakoba, kjer smo prejeli blagoslov z Najsvetejšim.

Po počitku smo odšli v Materino vas. Za tiste, ki so prvič romali, je bila to bogata in lepa izkušnja srečanja z likom fra Slavka Barbariča, ki je v Medžugorju zapustil neizbrisen pečat.

Po večernem molitvenem programu so nekateri legli k počitku, nekateri pa ostali pri češčenju Jezusa v Najsvetejšem oltarnem zakramentu.

Naslednje jutro smo zelo zgodaj molili križev pot na Križevac skupaj s še eno slovensko skupino, ki jo je vodil g. Maks Kozjek. Z lučkami v rokah smo molili od postaje do postaje.

Ob križu smo dalj časa ostali v tišini v tihi osebni molitvi. Pobožalo nas je vzhajajoče sonce in nam pričaralo prečodovito jutro.

Tudi ko smo se spuščali do vznožja hriba, smo bili drug ob drugem in bili smo srečni, da smo doživeli nekaj tako lepega.

Pot smo nadaljevali proti Podbrdu. Vzpenjali smo se od postaje do postaje in molili rožini venec, razmišljali o skrivnostih Marijinega in Jezusovega življenja in se na koncu v nepopisno lepi in polni tišini približevali naši nebeški Materi. Vsak je v srcu prinesel bodisi zahvalo ali prošnjo ali stisko ali ..., kar je želel predati Mariji v naročje. Gledala nas je s tako nepopisno lepimi in živimi očmi in nas ognila s plaščem svoje ljubezni. Čutili smo njeno neizmerno ljubezen in mir. V tišini smo se po dolgi molitvi spuščali s hriba. Vsak je v svojem srcu nosil svoje občutke. Zlili smo jih na Jezusov oltar, ko smo kmalu za tem v kapelici češčenja slavili sveto mašo.

Počivali smo malo, a na naših obrazih ni bilo utrujenosti, bila je neka nepopisna sreča in bil je mir. Ostali smo na osrednjem moliveno-liturgičnem programu in se po čaščenju Jezusa v Najsvetejšem oltarnem zakramentu odpravili proti Sloveniji. Peli smo

Marijine pesmi, se v molitvi zahvaljevali za prejete milosti in v jutranjih urah prispeli domov. To so drobni vtisi iz tega milostnega kraja Božje bližine.

Že na poti smo se dogovorili, da bomo v molitvi ostali povezani in da bomo naredili molitveno verigo. Dogovorili smo se, da vsak petek darujemo svoje molitve za duhovnike in Cerkev. Kdor more, moli ob 15. uri, ob uri Božjega usmiljenja, rožni venec in vzklike Božjega usmiljenja. Kdor ob tej uri ne more, pa moli, kadar more. Veselilo me bo, dragi bralec, če se bo molitvena veriga še razširila s teboj! S tem se bomo tesneje združili z Njim, ki je vse v vsem, in skupaj rasli v svetosti. Če želiš, da se še tesneje povežemo v molitvi v ta namen, lahko tudi pokličeš (041/274-021, po 17.00). Zelo bom srečna, če bo ta veriga postala živa.

Andreja Pezdevšek

3. MEDNARODNO ROMANJE ZA INVALIDNE OSEBE "V MARIJINI ŠOLI" 2014

V Medžugorju organizirajo tretje mednarodno romanje invalidnih oseb, ki bo od 23. do 26. oktobra 2014. Glavni organizator tega romanja je skupnost »Udruga« iz Čitluka, ki sodeluje tudi z medžugorskim župnijskim uradom in Majčinim selom. Prihod romarjev je predviden za četrtek, 23. oktobra, popoldne. Župljani župnije Medžugorje invalidnim romarjem in njihovim

spremljevalcem nudijo brezplačno namestitev in hrano. Na eno invalidno osebo je predviden en spremljevalec, mladoletno osebo pa lahko spremljata oba, oče in mati. Vabljeni so tudi gluhe, slepe in drugačne invalidne osebe. Program romanja bo od petka do nedelje izpolnjen z delavnicami, molitvijo in s kakšnim predavanjem. V soboto dopoldne je predvidena molitev na Hribu prikazovanj.

Slovenske romarje bo spremljal duhovnik p. Toni Brinjovc, v spremstvu pa bo tudi medicinsko osebje. Če bo prijav dovolj, bo organiziran avtobus, prav tako pa tudi kombi za ljudi s posebnimi potrebami.

Romarji potrebujejo veljavno osebno izkaznico ter urejeno zdravstveno zavarovanje za tujino. (Listina je brezplačna in se lahko naroči prek interneta, na www.zzzs.si, ali pri referentu na območnih enotah oz. izpostavah zavoda ZZZS z veljavno slovensko kartico zdravstvenega zavarovanja.)

Zaradi lažje organizacije programa in romanja se prijave zbirajo do najpozneje 30. septembra 2014. Pri tem je treba navesti vrsto invalidnosti in ali je to oseba v vozičku ali brez njega.

Seveda lahko kdo potuje tudi v lastni režiji. Pri tem priporočamo upoštevanje navodil organizatorjev in prijavo, vse tako, kakor je objavljeno na spletni strani <http://www.medjugorje.hr/hr/>

Ker si marsikateri invalid tega romanja ne more sam plačati (stroški prevoza!), vabimo k donatorstvu.

Za vse informacije in prijave kličite Petro: 030/30 86 86

MOLITEV IZROČITVE

Iščem te, Gospod, in vem, da si mi bolj blizu,
kakor sem sam sebi.

Iščem te in te želim najti, toda moje oči so slepe,
tudi moje srce je gluho,
čeprav mi govoriš na najbolj oseben način.
Želim se ti izmakniti, nočem se izpostaviti,
strah me je resnega začetka in spreobrnjenja.

Podaril si mi družino, prijatelje,
postavil si me v lep svet in nič mi ne manjka.
Oprosti, Gospod, ker sem kriv, da se ne srečava,
kakor te niso srečali ljudje, ki te niso hoteli poznati ...
Bežim, kakor so bežali apostoli, ko si bil položen v grob ...
Gospod, daj, da te bom prepoznal v tej krizi,
da se bosta srečali tvoja in moja kriza
in bom kot majhen vernik začutil in spoznal,
da je bil to prehod v novo, osvobojeno življenje.
Gospod, očisti mi oči,
da bom videl, da si vstal od mrtvih.

Ko so se apostoli razbežali,
je pod križem vztrajala tvoja mati Marija,
ona je nosila v srcu tvojo ljubezen,
zato je vedno tam, kjer so težave in problemi ...
Marija je blizu vsaki temini in samoti,
da prinaša svetlobo in upanje rešitve.

Z otroškim srcem prihajam pred tebe,
rad bi te objel in se ti zahvalil,
da tako skrbiš zame in za mojo srečo.
Nič ti ni nerodno, nikoli ni prepozno,
vedno si blizu in odprt za vsako prošnjo.
Daj mi poguma, da se ti bom ves izročil
in polno zaživel svojo krstno svobodo.

Primož Krečič

VIDCI GOVORIJO

Vicka Iyanković-Mijatović 3/4 POMNOŽITE SVOJE MOLITVE

Gospa nas vabi k popolnemu spreobrnjenju in pravi: »Dragi otroci, ko ste v težavah in nadlogah, mislite, da sva midva z Jezusom daleč od vas. Toda midva,« pravi Gospa, »sva vedno blizu vas. Vi samo odprite svoja srca, da bi naju lahko spoznali s srcem in da bi spoznali, kako zelo vas ljubiva.«

Gospa želi, da se odpovemo čemu, kar nam je najljubše, še posebej pa bi ji bilo všeč, če bi se odpovedali grehu, če ne bi grešili več. Pravi: »Dajem vam svoj mir in svojo ljubezen«, da bi jo mi ponesli v svoje družine, da bi jo delili med prijatelje okoli nas. Zato nam daje svoj materinski blagoslov in posreduje za vse nas.

Pravi, da bi ji bilo zelo všeč, če bi se

v naših družinah obnovila molitev rožnega venca, da bi starši molili z otroki in otroci s starši; tedaj bi bil Satan res popolnoma nemočen. Gospa poudarja, kako je Satan močan, da nas želi ovirati v vsem. Zato predlaga, da pomnožimo svoje molitve, da bi ga s svojo molitvijo odgnali čim dlje od sebe in da bi nam res nič ne mogel. Gospa pravi: »To najlažje storite z rožnim vencem v roki. To je najmočnejše orožje proti Satanu.« Zato Gospa priporoča, da imamo vedno pri sebi nekaj blagoslovljenega, križek ali drug primeren obesek, kakšno malo znamenje, da se bomo lažje branili pred Satanom.

(Glasnik mira, št. 11/2013. Prevod:

Petra Černivec)

ŽALOSTNA MATI BOŽJA – MARIJINI SEDEM ŽALOSTI (3)

4. žalost: Marija sreča Jezusa na poti na Kalvarijo

Za njim je šla velika množica ljudstva, tudi žene, ki so se tolkle po prsah in jokale zaradi njega (Lk 23,27).

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu

Mati, naj skupaj s teboj premišljujemo o Jezusovem trpljenju.

Molimo:

Tvoj sin je odrasel v moža. Po številu let je postal mladenič, katerega življenje je začelo cveteti – a zanj v obliki trnjeve krone, ki so mu jo drugi dali na glavo. Načrt se bo

izpolnil, kakor je napovedal Izaija: »Bil je mučen, a se je uklonil in ni odprl svojih ust« (Iz 53,7). Sprejel je naše križe in ti, Marija, si mu bila ves čas blizu; ob vsakem njegovem koraku je tvoje srce prebadala bolečina. A ti si zmogla skupaj z njim nositi težo križa sveta.

Marija, prosimo te za vse starše, da bi znali svoje otroke prepustiti Božjemu načrtu, a da bi jim hkrati znali stati ob strani. Naj bo njihovo zaupanje v Boga tako močno, da se bodo zavedali, da je njihov otrok odrasel in da ima Bog z vsakim svoje načrte. Daj jim moč, da bodo sprejeli pot, po kateri se je On odločil peljati njihove (in svoje) otroke.

Marija, v tej tvoji bolečini te prosimo tudi za vse nas: da bi se v nas prebudilo zavedanje, da smo Božji otroci; da je vsak naš korak zapisan pri Bogu, ki je ob vsakem našem vzponu ali padcu ob nas. Izprosi nam moč, da bomo znali dopustiti, da naše življenje diha v soglasju z Božjimi željami in načrtom za nas. Naj izkusimo ljubezen našega nebeškega Očeta.

Tolažnica žalostnih, prosi za nas!

5. žalost: Jezus umira na križu

Poleg Jezusovega križa pa so stale njegova mati in sestra njegove matere, Marija Klopájeva in Marija Magdalena. Ko je Jezus videl svojo mater in zraven stoječega učenca, katerega je ljubil, je rekel materi: »Žena, glej, tvoj sin!« Potem je rekel učencu: »Glej, tvoja mati!« In od tiste ure jo je učenec vzel k sebi (Jn 19,25–27).

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu

Mati, naj skupaj s teboj preišljujemo o Jezusovem trpljenju.

Molimo:

Ko stojiš pod križem, kam je uprt tvoj pogled? Kakšni so tvoji občutki, kdo ti daje moč, da zmoreš prenesti vse to trpljenje? Kje je množica ljudi, ki so hodili za Njim? Zakaj so tukaj

le Janez in nekaj pobožnih žena?

Kakšna moč in zaupanje sta združena v tebi, Mati, ki stojiš pod križem in gledaš svojega umirajočega sina! Tvoj Sin pa tudi sedaj, ko umira, misli na nas – grešne ljudi. Na križu nam podarja mater, s križa nas še bolj povezuje v brate in sestre. Školjka v bolečini rodi biser in v bolečini smo mi prejeli biser – tebe, Marija, za našo mater in priprošnjico, ti pa si prejela kopico razposajenih in nepopoljšljivih otrok.

Marija, ki si tudi priprošnjica družin, prosimo te za vse družine. Naj v njih vladajo ljubezen, soglasje, razumevanje. Še posebej prosimo za tiste otroke, ki so ostali brez obeh ali enega od staršev. Naj spoznajo, da imajo vedno ob sebi tudi svojo nebeško Mater, ki bdi nad njimi, jih ljubi in prosi pri Bogu zanje, da se ne bi čutili osamljene.

Marija, prosimo te tudi za vse, ki so že odrasli, za vse ljudi, ki niso imeli možnosti izkusiti starševske ljubezni. Prosimo, da bi prejeli izkustvo tvoje materinske ljubezni, da bi se zatekli pod tvoj varni plašč in v tvoj materinski objem.

Tolažnica žalostnih, prosi za nas!

(Se nadaljuje.)

Klavdija Jurišič

Vaša številka

Društvo Mir Slovenija
Černetova ulica 20
1000 LJUBLJANA

Poštnina plačana pri pošti 1107 Ljubljana

125. Janez Novak
Ulica Mira 25
1000 LJUBLJANA
1

MIR – Odmev Medžugorja

Uredništvo: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Kornelij Vidmar, Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle idr. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBASI2X.

Za naročanje ali odjavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane, 040/306-692, Petra 030/308-686.

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu:

<http://www.medjugorje.si>.

ROMANJA

Od 31. julija do 6. avgusta za Mladifest 2014. Odhod iz Ljubljane ob 6.00 zjutraj. Prijave: Petra 030/308-686.

Od 31. julija do 6. avgusta, za Mladifest. Odhod iz Kranja v zgodnjih jutranjih urah, preko Ljubljane, druga vstopna mesta po dogovoru. Za dodatne informacije in prijave: Klavdija 040/810-521.

Od 31. julija do 6. avgusta, za Mladifest. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 6. avgusta zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44.

Od 31. julija do 6. avgusta. Odhod iz Ljubljane ob 5.00 preko Žalca (6.00), Celja (6.30), Šmarja pri Jelšah (7.00), Rogaške Slatine (8.00), Rogatca (8.45), Đurmanca, Zagreba po avtocesti do Medžugorja. Vrnitev 6. avgusta 2014 v poznih večernih urah. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274 021 (po 17.00) ali na e-naslov: apezdevsek@gmail.com .

Od 31. julija do 6. avgusta. Odhod: Sevnica, Laško, Celje, Slovenska Bistrica, Maribor, Ptuj, prihod v Medjugorje v poznih večernih urah. Informacije in prijave: Jeannette 031/597-153 ali na mfestmedjugorje@gmail.com .

Od 3. do 6. avgusta, za Mladifest in Marijin rojstni dan. Za Obalo in Ilirsko Bistrico. Prijave: Suzana 041/585-760 in Kornelij, stalni diakon, 031/259-037, organizira župnija Izola.

Od 4. do 6. avgusta, za Mladifest. Duhovni vodja g. Toni Kmet. Prijave na tel. 031/373-199.

Od 15. do 17. avgusta, za praznik Marijinega vnebovzetja. Odhod v petek zgodaj zjutraj (ob 3.25) iz Šenčurja pri Kranju, preko Medvod (3.45), Ljubljane-Šentvida (4.00), Novega mesta (4.50, pri Intersparu Qlandija), nato po avtocesti preko Obrežja v Medžugorje. Prihod nazaj v nedeljo pozno zvečer. Informacije in prijave: Tanja 041/487-210 ali na e-naslov romanje.medjugorje@gmail.com

Od 17. do 22. avgusta, s skupnostjo Totus tuus petdnevno romanje z duhovnimi vajami. V spremstvu duhovnika. Informacije in prijave: Petra 030/308-686.

Od 5. do 9. septembra, za mali šmaren. Odhod iz Ljubljane ob 6.00 zjutraj. V spremstvu duhovnika. Informacije in prijave: Petra 030/308-686

Od 12. do 14. septembra. Odhod iz Ljubljane ob 19.30 preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15), Đurmanca, Zagreba po avtocesti do Medžugorja. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00) ali na e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 12. do 14. septembra. Odhod iz Kranja ob 19.00, preko Ljubljane ob 19.20, Novega mesta ob 20.30 in Metlike ob 21.00. Povratek 14. septembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 25. do 28. septembra, odhod ob 5.00 zjutraj iz Železnikov do Jesenic, v Begunje ob 6.00, naprej do Lesc, Radovljice in Kranja (6.40). Nato mimo Domžal v Grosuplje ter preko Vinice do Medžugorja. Povratek 28. septembra okrog 19.00. Prijave: Jurij 041/515-070.

Od 3. do 5. oktobra, odhod iz Ljubljane ob 19.30 preko Žalca (20.30), Celja (21.00), Šmarja pri Jelšah (21.30), Rogaške Slatine (22.00), Rogatca (22.15), Đurmanca, Zagreba po avtoscesti do Međugorja. Prijave: Andreja Pezdevšek 041/274-021 (po 18.00) ali na e-naslov: apezdevsek@gmail.com

Od 3. do 6. oktobra, za rožnovensko nedeljo. Odhod iz Ljubljane (lahko tudi preko Ribnice in Kočevja) ob 6.00. Povratek 6. oktobra zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Majda 01/836-19-24.

Od 9. do 12. oktobra. Odhod iz Kranja – Stražišče, nato pot preko Domžal, Ljubljane in naprej. Duhovno vodstvo. Prijave: Janez 031/325-648 in Rozi 04/231-63-33.

Od 9. do 11. oktobra. Odhod iz Slovenskih Konjic. Prijave: Srečko Kušter 041/214-667.

Od 16. do 19. oktobra. Za Obalo in Ilirsko Bistrico. Prijave: Suzana 041/585-760 in Kornelij, stalni diakon, 031/259-037, organizira župnija Izola.

Od 29. decembra 2014 do 1. januarja 2015, za novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6.00. Povratek 1. januarja zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 ali Anica 01/537-38-44.

27. septembra 1984. "Dragi otroci! S svojo molitvijo ste pripomogli, da se uresničujejo moji načrti. Še naprej molite, da bi se popolnoma uresničili. Družine v župniji prosim, da bi molile družinski rožni venec. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."